

»Lad ingen dømme jer for mad og drikke eller med hensyn til højtid, nymåne og sabbat; det er alt sammen kun en skygge af det, som skulle komme. Men sagen selv kom med Kristus.« (Kol. 2,16-17)

Guds evangelium

Det første, apostelen *Paulus* siger om evangeliet i *Romerbrevet*, er, at det er *Guds* (kap. 1;1).

Det er *Hans* værk. Det udgår ikke fra mennesker, men fra Ham. Det indeholder ikke menneskers tanker, men Guds. Derfor er det ophøjet over alt, hvad mennesker tænker, mener eller føler. Som himmelen er højere end jorden, er Guds evangelium højere end alle mennesketanker.

Det betyder endvidere, at evangeliet *tilhører Gud*. »Frelsen tilhører vor Gud, som sidder på tronen, og Lammet« (Åbenb. 7,10). Det er derfor ikke underlagt tilfældigheder – hvem der nu tilfældigvis hører det og tror – men Hans vilje (se Rom. 9,18).

Endelig betyder det, at Guds evangelium kun kan viderebringes på Guds måde. Søger man at udbrede det ved midler, man selv finder på, tager man guddomskraften fra det.

Evangeliet om hans Søn

I Rom. 1:3 betoner apostelen, at evangeliet ikke er om *det* – eller *det* – eller noget tredie – men om Guds Søn, vor Herre Jesus Kristus.

Hvis evangeliet var en lære om en række sandheder, altså et upersonligt neutrum – et »noget« – da kunne det kun få en begrænset magt over os, men Guds Søn, som er Guds evangeliums »indhold«, drager os til sig med hele den guddommelige kærligheds og sandheds magt og bliver således vor *Herre* – hvilket en lære aldrig kan blive, hvor rigtig den end er.

At kende Ham er noget mere end at have en korrekt viden om ham; det er at stå i et personligt forhold til Ham, elsket af Ham, bevaret i Hans kærlighed.

Har vi Ham for øje, da *bliver vi i evangeliet*, men fæster vi vor opmærksomhed for meget ved en eller anden læresætning, risikerer vi at komme ind under bogstaven. Evangeliet er Guds kraft, men bogstaven har ingen befriende kraft.

Er vor Herre Jesus vort eet og alt, *bliver vi i kærligheden*, men kommer vi i kampen for den rette lære på afstand af Ham, da bliver kærligheden forsømt.

Helligånden er Sandhedens Ånd, men herliggør ikke sandhederne som sådanne, men Ham, der er Sandheden, vor Herre og Frelser.

Det er *Ham*, vi påkalder i vor nød – *Ham*, vi beder til – *Ham*, vi tilbeder – *Ham*, vi tjener – *Ham*, vi følger – *Ham*, vi en dag skal møde ansigt til ansigt – Han

kan aldrig erstattes af noget, end ikke af bibelske sandheder og læresætninger.

Al evangelisk forkyndelse, d.v.s. forkyndelse i Helligåndens kraft, er følgende *en herliggørelse af Ham* – Ham alene – medens en lovisk forkyndelse, d.v.s. en forkyndelse uden befriende kraft, samler sig om noget andet end Ham alene – Ham, i hvem hele guddommens fylde er legemlig til stede.

Ham alene – det betyder, at Han end ikke skal suppleres eller kompletteres af noget andet, f.eks. loven. Han bliver ikke større og herligere, når man henviser til et eller andet i loven og siger: »Det må du overholde!« Nej, da reduceres Han – og frelsen ødelægges!

Guds evangelium er om hans Søn, der var af Davids æt, og som med væld blev godtgjort at være Guds søn ved opstandelse fra de døde.

Opstandelsen

Apostelens beskrivelse af Guds evangelium i de første fire vers af *Romerbrevet* er »opsigtsvækkende«, fordi den samme apostel, der selv siger, at han ikke vil vide af andet end Jesus Kristus og *det som korsfæstet* (1. Kor. 2,2), slet ikke omtaler Jesu død i synderes sted i sin definition af evangeliet.

Vaclav Havel, den tjekiske præsident, har sagt, at hvis han var overbevist om, at Jesus af Nazaret er Guds søn, da var han en kristen. Der er mange, der som præsident Havel er rede til at anerkende Jesus som det største af alle mennesker. De er også rede til at anerkende hans undergørelser, og de fornemmer, som de siger, at han lever videre i sine ord og åndelige efterladenskaber. *Julius Bomholt* anså Jesu ord på korset: »Fader, forlad dem, thi de ved ikke, hvad de gør!« for det største, der nogen sinde er sagt.

Men selv så høj en værdsættelse af Jesus er ikke at kende Ham som den, Han er. Denne værdsættelse siger kun, at han er en historisk skikkelse, formentlig den største i menneskeheden, men ikke, at Han lever i sit opstandelseslegeme i dag, og at Han således ikke blot er et menneske, men tillige Guds søn.

Hvad er opstandelsen? Jesu opstandelse fra de døde kan ikke indpasses i rækken af de store undergørelser, der er beskrevet i den hellige Skrift, f.eks. opvækkelsen af enkens søn fra *Nain* eller opvækkelsen af *Lazarus*. Disse vældige gerninger tilbageførte de døde til at fortsætte

livet i tid og rum endnu nogle år – men Jesu opstandelse fra de døde gav ham *et åndeligt legeme*, der ikke er underlagt tiden og ikke begrænset til rum og sted.

Forskellen imellem alle de store undergørelser og Jesu opstandelse fra de døde er ikke relativ, men absolut, ganske som forskellen imellem alle andre mennesker, som disse undergørelser blev udført på, og Ham er absolut.

Det kan bedst forstås, når vi lytter til Jesu ord: »Jeg er opstandelsen og livet« (Johs. 11,25). Hermed siger Han noget om *sig selv*, om *os* og om *livet*.

Om sig selv siger Han, at Han er ovenfra, fra Gud, thi opstandelsen er udenfor menneskenes rækkevidde. Bemærk, at han ikke venter med at sige, at han er opstandelsen, til efter sin opstandelse, men medens han er på vej til Jerusalem for at dø på et kors! Jesus gjorde ikke synd, altså kunne og skulle han ikke dø. Hvorfor døde han så? Fordi det var Faderens vilje – Faderens *frelsesvilje* – og i overensstemmelse med den havde Sønnen magt til *selv at sætte livet til* og magt til at *tage det igen*. Han døde, fordi sådan elsker Gud verden! Men det var umuligt, at døden kunne fastholde Ham, der er opstandelsen og livet. Jesu opstandelse fra de døde åbenbarer, at hans død i synderes sted har *guddommelig frelsesværdi og frelseskraft*. Hans død og hans opstandelse skete i overensstemmelse med Guds *frelsesvilje* og i Guds kærligheds almægtige kraft.

Hans ord om sig selv i Johs. 11,25 siger også noget om *os*. Intet menneske kan om sig selv sige: »Jeg er opstandelsen og livet.« Dermed er det åbenbart, at intet menneske har livet i sig selv. Det, vi kalder livet og opfatter som livet, er ikke *Livet*. Det liv, der ender med døden, er ikke *Livet*. Vi er døde i vore synder og overtrædelser. Vi er underlagte syndens og dødens lov.

Hvad er da *Livet*? Det er *Opstandelsen*! Men hvad er opstandelsen *for os*, der ikke har magt til at sætte livet til og magt til at tage det igen? Det er en umulighed! Kun Gud kan opvække døde! *Livet* er altså helt uden for vor rækkevide!

Findes der da ikke en udødelig sjæl i os? Findes der ikke et lille kim i os, som naturnødvendigt en dag opstår, ganske som et frø »nødvendigvis« opstår og bliver en plante efter sin art? Nej, der findes intet i os, der før eller senere opstår *som af sig selv*. Opstandelsen er ikke en naturlov, men *Guds suveræne gerning på linie*

med skabelsen ud af intet.

Frelsen

Evangeliet er Guds kraft til frelse, altså til opstandelsen og Livet.

Jesu død på *Golgatas* kors skete i opstandelsens kraft og har fjernet alle vore synder og overtrædelser fra os, så de ikke kan belaste vor samvittighed eller dømme os. Vi er ikke længere i vore synder. Vi er ikke mere under syndens og dødens lov, men oprejst fra vort liv i synd og død til et helt nyt liv.

Alt dette er Guds mægtige frelsesvilje og frelsesgerning, der een gang for alle er fuldbragt for os, og som Guds Ånd nu har åbenbaret for os, så at *Guds* evangelium er blevet *vort* evangelium, ligesom det blev apostelens (se Rom. 16,25). Jesu retfærdighed er vor – hans opstandelse er også vor – alt hans er vort. Det er underet over alle undere, thi det har givet os del i det liv, der er *Livet*, fordi det ikke dør!

Vel har vort legeme endnu ikke lighed

med Jesu opstandelseslegeme. Det er endnu bundet til tid og rum og til forkrænkeligheden. Men en dag skal det i et nu forvandles til lighed med Hans – og hvordan det er, kan vi ikke forestille os, fordi vore tanker endnu er bundet til tiden og rummet.

Jesu opstandelse er ikke beskrevet i Det nye Testamente, hans opstandelseslegeme heller ikke. Det kan næppe beskrives, thi det indgår ikke i vore begreber om et legeme. Det er et af Guds Ånd behersket legeme, et herlighedslegeme.

Vi skal ikke forsøge at forklare eller »bevise« Jesu opstandelse fra de døde, thi Guds gerning kan mennesker ikke bringes til at forstå ved hjælp af gode »beviser« eller gode argumenter. Hvis den kunne det, indgik den jo i den række af store begivenheder, som menneskene efterhånden har lært at forstå (som f.eks. atomkraften). Og så var den ikke guddommelig; den havde ingen guddommelig kraft til at frelse fra synden og døden.

Vi har en Frelser og Herre, der er opstanden fra de døde! Han er for os – netop nu! Hvem kan da være imod os! Han elsker os med en evig, personlig kærlighed! Han vil aldrig slippe os eller forlade os! Vor Frelser lever! Han taler med os hver dag, og Han hører på os! Han fører os ad rette veje! Han tager aldrig fejl. Han glemmer ikke. Han kommer aldrig for sent. At leve Ham nær er vor lykke. At bedrøve Ham er vor smerte. Han er vor visdom og kraft – ja, Han er vort liv.

Evangeliet, *Guds* evangelium og *vort* evangelium, er sandelig om Hans søn, der med fuldbragt frelsesværk lever som *Den Levende* (Åben. 1,18) og altid træder frem for Guds trone til bedste for os!

Ordet *om Ham* opflammer troen, besejrer mismodet, vender blikket fra alt andet til Ham alene og skaber nyt mod, fornyet håb og inderlig kærlighed til Ham – og til vor næste!

Budskabet om Jesus

Hvad handler Bibelen om? Spørgsmålet er forkert formuleret – det rette spørgsmål lyder: »Hvem handler Bibelen om?« Svaret er: »Jesus Kristus!«

Dermed handler Bibelen om en hemmelighed, thi Kristus er *Guds hemmelighed* (Kol. 2,2).

Og dermed er vort spørgsmål: »Hvem handler Bibelen om?« heller ikke rigtigt formuleret – den rette formulering er: »Hvem åbenbarer Bibelen?«

Paulus siger ikke blot, at Kristus er Guds hemmelighed, men tillige, at i Ham er alle visdommens og kundskabens skatte skjult til stede. Det vil altså sige, at Kristus ikke blot er Guds hemmelighed, men også den eneste, der har »nøglen (visdommen og kundskaben), der kan »lukke op« for hemmeligheden.

Jesu budskab

Kristus er Ordet, der blev kød (Johs. 1,14). Hvad er Ordets budskab, hvad er Jesu budskab? Det er budskabet om Ham selv!

Det kommer tydeligst til udtryk i *Johannes-evangeliet*, hvor Jesus atter og atter siger: »Jeg er...« og så forkynder, hvem han er – verdens lys – opstandelsen og Livet – vejen, sandheden og Livet – den gode hyrde – vintræet – og åbner således sin herlighed for sine disciple, den, der er fuld af nåde og sandhed.

Men også hans kraftige gerninger er en åbenbaring af, hvem Han er, ligesom alle hans herlige lignelser er det. Alt i Jesu liv,

ord og gerning er en åbenbaring af Ham!

Og alt i hans liv, ord og gerning kommer samlet til udtryk, da han giver sig hen i døden på et kors, og i opstandelsen med vældet godtgøres at være Guds søn!

Jesu budskab er budskabet om Jesus! Det budskab forkynder han ikke blot i ord, men allerstærkest i gerning.

Det budskab forkynder: *Som Jesus er, sådan er Gud!*

På *Golgatas* høj forkynder Han det, så der intet er at lægge til. Jesu budskab om sig selv og om Gud er *fuldbragt!* Det er kraft! Det blev besejlet med Guds uforbeholdne JA, da Gud opvakte ham fra de døde!

En af mine finske venner blev så grebet af Guds kærlighed i Kristus Jesus, at han var sikker på, at alle hans venner straks ville tage imod budskabet, thi en sådan kærlighed længes vel alle efter. Han gik derfor fra den ene til den anden og sagde: »Giv mig blot fem minutter, så skal jeg fortælle dig om Guds kærlighed!« Men han blev både overrasket og skuffet, da det viste sig, at ingen rigtig »havde tid« til at høre herom – og når de mødte min ven på gaden, hastede de forbi ham.

Guds budskab om sig selv har mennesker ikke »brug for«! Det er en indirekte bekræftelse af, at Kristus er Guds hemmelighed, skjult for menneskene.

Visdoms og åbenbarings Ånd
Kristus er Guds hemmelighed, i hvem alle visdommens og kundskabens skatte er

skjult til stede.

I sin store nåde er Han rede til at give os *visdommens og åbenbarings Ånd*, altså sin egen Ånd. Når vi modtager den Ånd, åbner Guds hemmelighed, Kristus, sig for os – og da er vi salige. Idet Jesus giver os sin Ånd, giver han sig selv til os – og dermed sin egen »selvforståelse«! Kun således lærer vi Ham at kende – og det er det evige Liv – allerede nu!

Det er en udtømmelig skat på visdom og indsigt – en rigdom på frelse over al beskrivelse! Den værner os imod, at den visdom, der udspringer af træet til kundskab om ondt og godt, får magt over os.

Helligånden herliggør Jesus – og bliver aldrig færdig dermed!

Han herliggør Ham som *Frelseren*. Der er ikke frelse i nogen anden eller noget andet. Hele frelsen er i Ham, i Ham alene.

I Ham venter vi ikke på, men *har* syndernes forladelse efter hans nådes rigdom, som han gav os i overstrømmende fylde – Han *er* vor visdom fra Gud, både retfærdighed, helliggørelse og forløsning – i Ham er hele guddommens fylde legemligt til stede, og i Ham *har* vi vor fylde – det gælder altså nu i dag!

Han er før alt! Alt er skabt ved Ham og til Ham. Snart kommer Han synligt igen og underlægger sig alt.

Al magt i himmelen og på jorden er overgivet Ham. Vi beder derfor aldrig forgæves i hans navn!

Kun i Ham forstår vi ved hans Ånd alt,

hvad et menneske bør forstå.

Vi forstår *skabningen*. Den har ikke skabt sig selv. Den er derimod skabt ved vor Frelser og Herre, der er før alt, og til ham! Han skabte den ved sit ord ud af intet. Den faldt i synd og blev underlagt forkrænkeligheden. Derfor sukker den – men ikke forgæves, thi den skal blive friet fra forkrænkeligheden og nå den frihed, som Guds børn skal have i herligheden. Det står Kristus, vor Frelser og Herre, inde for!

Således er vi friet fra at se på skabningen, som den gudløse videnskab tvinger menneskene til at se på den. Den er ikke opstået ved et brag for milliarder af år siden – og den skal ikke gå til grunde af sig selv om milliarder af år, når solens energikilder er udtømt. Den er underlagt vor Frelser og Herre. Den er altså, trods syndefaldet, ikke meningsløs eller absurd. Gud kender enhver fugl og alt, hvad der rører sig i markens græs og i havets dyb. Det er skabt ved Ham og til Ham og har dermed et mål. Herligt at tænke på! Herligt at bede i Hans navn! Herligt også sammen med hele skabningen at *sukke* efter forløsning fra forkrænkeligheden!

Vi forstår også, *hvad et menneske er*. Det bærer Guds-billedet i sig og er dog syndens og dødens træl. Med alt sit eget lys og med hele summen af verdens visdom vandrer mennesket i mørket og elsker mørket mere end lyset. Men hvor synden blev større, blev Guds nåde end mere overstrømmende rig. Vi lærer i Kristus mennesket at kende – og kan dog aldrig afskrive en eneste! Større end summen af hvert menneskes formedelse er Guds almægtige kærlighed, der åbenbares på *Golgatas* blodige kors!

Med kendskabet til mennesket i vort forfærdelige fald er det, som om Kristus bliver endnu »større«, endnu herligere! Hans herlighed bringer død over *vor opfattelse af retfærdigheden*. Der er måske intet, der er sværere for os at fatte end *Guds retfærdighed*. Efter vort retfærdigheds-begreb må ethvert menneske vise sig værdig til at blive anerkendt af Gud. Hvis Gud derimod anerkender de uretfærdige, hører al retfærdighed op, og alt bliver ligegyldigt!

Vi kan forstå, at vi ikke er i stand til at

vise en fuldkommen retfærdighed frem for Gud – vi erkender, at vi er syndere – men i modsætning til alle, der lever i synd og fremturer i synd, har vi gjort vort bedste og bestræbt os på at gøre det rette – følgende vil Gud anerkende os og vise os nåde – en nåde, der bærer over med manglerne i vor retfærdighed!

Sådan tænker vi på afstand af vor Frelser og Herre – og desværre hænger den opfattelse alt for længe fast ved os inde i dybet af vor samvittighed.

Kun i Kristus fatter vi *Guds retfærdighed* – den er ikke blot bedre end vor – den er som guddommelig *væsensanderledes*. Derfor strider vor egen retfærdigheds-forståelse med Guds.

Gud anerkender ikke vor retfærdighed og retfærdighedsbestrebelse, hvor oprigtige og alvorlige de end er, thi de er dybest set selviske og hovmodige. Det kan vi ikke forstå, især ikke når vi har gjort vort bedste i oprigtighed. Vi kan forstå, at vore forkerte gerninger ikke kan bestå, men vore gode gerninger, som vi har sat alt ind på at holde fast ved, de har da en anden kvalitet end vore direkte forkerte og syndige gerninger! Ja, i vore øjne har de en helt anden kvalitet – men et ondt træ kan ikke bære gode frugter – sådan ser Gud på det!

Det begynder vi at fatte i Jesu nærhed, omstrålet af Hans herlighed. Hans Ånd overbeviser os om, at vi er onde træer, d.v.s. syndere og at al vor retfærdighed er besmittet, thi alt hvad der ikke er af tro, er synd!

Men Helligånden, der afslører, at al vor retfærdighed er som et besmittet klædebon, fortsætter med at herliggøre Jesus og åbenbarer *Guds retfærdighed* for os. Jesus, vor Frelser, den herliggjorte Herre, har med sit blod sonet al vor synd, både synden som vort gamle menneskes væsen og alle de syndige gerninger, vi har gjort. Derfor er Gud retfærdig, når han retfærdiggør os syndere.

Det gamle er forbi, noget nyt er blevet til: et nyt hjerte og dermed et nyt menneske, født ovenfra, født af vand og Ånd – et Guds barn – en Kristi medarving!

Og nu gælder det om ikke at vende tilbage til det gamle og de gamle opfattelser.

Det gælder bl.a. om ikke at komme til-

bage til *den gamle opfattelse af retfærdighed* og dermed komme tilbage til *sin egen retfærdighed*. Der er formentlig nogle, der vil sige til os: »Det og det må du gøre, hvis du vil bevare Guds velbehag!«

Galaterne fik at vide, at de skulle lade sig omskære. *Kolossenserne* fik at vide, at de skulle overholde bestemte dage som særligt hellige – eller søge nogle åbenbarelser i engleverdenen – eller faste – eller være ydmyge – eller afholde sig fra bestemte drikke og spiser – altsammen noget, der under den ene eller anden form bliver »forkyndt« i enhver generation – ikke mindst i vor egen!

En sådan »forkyndelse« eller »lære« er ofte en større fare for Kristi venner end verdens fristelser, thi det lyder jo »rigtigt« – og der kan anføres adskillige skriftsteder til støtte herfor! Men det er et (bevidst eller ubevidst) angreb på evangeliet og på Guds børn.

Kristus har med sit blod friet os *først fra enhver anklage og dernæst fra ethvert krav, enhver fordring*, altså fra loven.

B bliver vi i denne frihed, da forbliver Han vort alt – vort liv – vor Herre – og forbliver det i så personlig en grad, at vi ikke behøver nogen anden lærer. Guds Ånd leder os til *kærlighedens* gerninger – og de er altid den virkelige opfyldelse af Guds vilje, hans lov.

Men den nævnte »forkyndelse« bringer os *tilbage til kravene* og *dermed til os selv* – vor egen indsats – vor egen retfærdighed – og så er alt tabt!

Evangeliet er budskabet om Jesus – intet andet – og intet mere! Det er Jesu eget budskab! I dette budskab ligger Guds kraft. Ethvert andet budskab henviser os til vor egen kraft. Guds kraft kan ikke og skal ikke suppleres med vor kraft. Gør vi det, da forsvinder Guds kraft og dermed Guds retfærdighed – og dermed den fuldkomne frihed til med glæde at lade kærligheden råde uden det mindste islæt af bestemte løbuds, krav og fordringer.

Min Jesus, lad mit hjerte få
en sådan smag på dig,
at nat og dag du være må
min sjæl umistelig.